

ство-то поведеніе, какъ гоняхъ твърдѣ много
 14 церквѣ-тѣ Божіѣ и разорявахъ ѣ. И прѣспѣ-
 вахъ въ Іудѣйство-то повече отъ мнозина мои
 врѣстници въ родъ-тѣ ми, понеже бѣхъ по го-
 лѣмъ ревнитель за отеческы-тѣ мои прѣданія.
 15 А когато Богъ, който бѣ мя опрѣдѣлилъ отъ у-
 тробѣ-тѣ на майкѣ ми, и призвавъ чрѣзъ своѣж-
 16 тѣ благодать, благоволи, Да открие Сына свое-
 го въ мене, да го проповѣдувамъ между язы-
 чници-тѣ; отъ тойзи часъ не ся доштахъ до
 17 плътъ и кръвъ, Нито възлѣзохъ въ Іерусалимъ
 при апостолы-тѣ които бѣхъ прѣди мене, но
 отидохъ въ Арабіѣж, и пакъ ся завѣрихъ въ
 18 Дамаскъ. Послѣ слѣдъ три години възлѣзохъ
 въ Іерусалимъ, за да ся познаѣж съ Петра, и
 19 останѣхъ при него петнадесеть дена; И дру-
 гыго отъ апостолы-тѣ не видѣхъ освѣнь Іако-
 20 ва брата Господня. А това което ви пишѣ, ето
 21 прѣдъ Бога *исповѣдувалъ* че не лъжѣ. Послѣ
 дойдохъ въ Сирійскы-тѣ и Киликійскы-тѣ
 22 страны; И лично не бѣхъ познать на Іудей-
 23 скы-тѣ въ Христа церкви; А чувахъ само, че
 той който нѣкога ны гоняше, сега проповѣду-
 24 ва вѣрѣ-тѣ, коѣшто нѣкога разоряваше. И сла-
 вяхъ Бога за мене.

ГЛАВА 2.

1 Послѣ, слѣдъ четиринадесеть години пакъ
 възлѣзохъ въ Іерусалимъ съ Варнавѣ, като
 2 зѣхъ съсь себе си и Тита. И то възлѣзохъ
 по откровеніе, та имъ прѣдложихъ евангеліе-то
 което проповѣдувамъ между язычници-тѣ, осо-
 бенно прѣдъ знамениты-тѣ, да не бы напрасно
 3 да тичамъ или да съмъ тичалъ. Но нито Титъ
 който бѣ съ мене, ако и да бѣше Еллинъ, не
 4 бы принуденъ да ся обрѣже: А тѣзи лъжебра-
 тія, които сѣ ся вкрадиѣли и примѣкиѣли да
 сѣгледателствуютъ нашѣ-тѣ свободѣ коѣшто и-
 мамы въ Христа Іисуса за да ны поработятъ;
 5 На тѣхъ ни на часъ не устѣднихмы да имъ ся